

[Tom Bøhnke]

var, at vi forhåbentlig i den sidste ende kunne forhandle os frem til, at vi laver et billetsystem, således at den enkelte narkoman eller den enkelte kommune kan vælge, hvilken institution man vil benytte, og pengene følger klienten eller patienten, eller hvad vi skal kalde vedkommende. På den måde vil man så også kunne lægge det ind i det, at det er staten, der finansierer det ved, at pengene er bundet til personnummeret på ham eller hende, der skal i behandling. Så kan man vælge den behandlingsform, man ønsker, og det sted, hvor man mener at der er bedst.

Det hænger selvfølgelig også lidt sammen med, at jeg fra min daglige kontakt med narkomaner specielt på Vesterbro i København har det indtryk, at mange af dem, der har været i behandling i det offentlige system, er meget utilfreds med dets behandlingsmetoder. De mener, at det offentlige behandlingssystem er langtfra tilfredsstillende, fordi man på en del af de offentlige institutioner tager meget slapt på, om narkomanerne kan få lov at ryge hash og fixe, mens de er i behandling. Jeg har af gode grunde ikke selv været der, men det er de oplysninger, man får, når man træffer narkomaner, der har været i behandling. Derfor ville mange af dem gerne have muligheden for at komme på en privat behandlingsinstitution. Det behøver ikke nødvendigvis være Egeborg, der dog har et utrolig godt ry blandt narkomanerne. Der er mange af dem, der tigger og beder politiet på deres grædende knæ om at blive sendt derned, fordi de så gerne vil ud af deres stofmisbrug og har prøvet 15-20 gange i det offentlige system, der ikke hjælper dem, fordi det er alt for slapt.

Der er også en række andre private institutioner, som behandler narkomaner, hvor man også ser betydelig bedre resultater end i det offentlige behandlesystem, men lad det nu ligge. Det var billetsystemet, jeg ville prøve at agitere for, og derved har jeg så svaret på en del af de spørgsmål, der har været.

Til fru Bodil Thrane vil jeg blot sige, at beslutningsforslag nr. B 20 og B 21 hænger ikke sammen som sådan, de kan sagtens tages hver for sig. Der er ikke noget til hinder for, at vi kan vedtage det med finansieringen og så i øvrigt forkaste det andet eller omvendt. Det betyder ikke noget i den sammenhæng, de har ikke andet at gøre med hinanden, end at de begge

to drejer sig om, at vi skal behandle narkomanerne i stedet for at kigge på økonomien.

Til hr. Villy Søvnald må jeg sige, at det er et meget begrænset antal personer, vi taler om. Det er en relativt lille gruppe, et sted mellem 6.000 og 10.000, alt efter hvilke stoffer man tager med i beregningerne. Men problemet med dem er, at de er så utrolig skævt fordelt over landet. Vi kender godt hele systemet med hensyn til f.eks. pensionister og handicappede, men det er nogle meget store grupper, som i øvrigt spreder sig rimelig homogent ud over landets kommuner i hvert fald i forhold til narkomanerne. Det er et meget begrænset antal kommuner og amter i Danmark, der har narkomaner.

Til fru Bente Juncker, som næsten prøvede at skyde ind, at det var et forslag udelukkende for at bevare Egeborg: Det er altså ikke tilfældet. Vi fremsætter dette forslag for at give narkomanerne mulighed for at vælge, hvor de gerne vil hen, og for at kommuner eller amtskommuner ikke skal kigge på budgettet, når de skal afgøre, om en narkoman skal i behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede strafferammer for narkotikakriminalitet i EF.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 12/11 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Når jeg læser Fremskridtspartiets forslag, står det ikke helt klart for mig, hvad det er, man ønsker med beslutningsforslaget, men jeg læser det på den måde, at partiet ønsker at pålægge regeringen at tage initiativ i EF-regi til en harmonisering af EF-landenes strafferammer for narkotikakriminalitet.

Det er rigtigt, at vi befinder os i en tid, hvor de indre grænser i Europa åbnes, og jeg kan også være enig med Fremskridtspartiet i, at det naturligvis også betyder, at der åbnes nye perspektiver for lovovertrædere, som står bag velorganiseret kriminalitet, f.eks. narkokriminaliteten, og det skal vi nødvendigvis være parat til at imødegå med effektive midler. Et effektivt og værdifuldt redskab til bekæmpelse af organiseret kriminalitet er et intenst internationalt samarbejde med henblik på informationsudveksling og praktisk samarbejde på grundlag af vigtige konventioner og rekommandationer.

Der er allerede i dag en lang række internationale konventioner, som forpligter de deltagende stater til at kriminalisere en bestemt adfærd, det gælder f.eks. narkohandel, og som også etablerer et internationalt samarbejde mellem retsinstanser og politimyndigheder.

Inden for de senere år har man eksempelvis i forskellige internationale fora beskæftiget sig meget med de problemer, der er knyttet til hvidvaskning af udbytter, som kommer fra kriminalitet, bl.a. narkokriminalitet, og det er i stadig højere grad blevet klart, at bekæmpelse af hvidvaskning af penge er et af de mest effektive midler i bekæmpelsen af narkokriminaliteten, som jo udgør en særlig samfunds-trussel for medlemsstaterne. For at sikre en effektiv indsats mod hvidvaskning, der normalt foregår på internationalt plan, er det også nødvendigt at samarbejde og koordinere indsatsen landene imellem.

Det internationale samarbejde har indtil nu bl.a. resulteret i flere centrale instrumenter. Lad mig nævne tre: FN's konvention om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, Europarådets konvention om hæleri og efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold og et EF-direktiv fra juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge. Det er et direktiv, som forpligter medlemslandene til se-

nest den 31. december 1992 at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at iværksætte en lovgivning, der sætter medlemslandene i stand til at opfylde deres forpligtelser efter direktivet om forbud mod hvidvaskning af penge som en nødvendig betingelse for bekæmpelse af narkotikakriminaliteten.

Det er medlemsstaterne og ikke EF, der har kompetencen til at bestemme, hvilke sanktioner der skal fastsættes for overtrædelse af direktivet, og jeg kan i den forbindelse tilføje, at den danske straffelovgivning med sine bestemmelser om narkotikahæleri og almindeligt hæleri må antages allerede at opfylde direktivets krav om sanktionering af forbudet mod hvidvaskning.

Endvidere eksisterer der også i dag det såkaldte TREVI-samarbejde mellem de 12 EF-lande. Det er et politi- og sikkerhedsmæssigt samarbejde mellem staterne, som er etableret netop med henblik på at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, herunder også narkotikakriminalitet.

Men for at vende tilbage til selve beslutningsforslaget, som altså angår EF-harmonisering af strafferammer på narkoområdet, er det da min opfattelse, at en harmonisering af strafferammer ikke i sig selv vil hindre eller formindske narkotikamisbruget. Lige så vigtigt er det, at reglerne faktisk håndhæves, og det vil sige, at der foretages en effektiv kontrol og strafforfølgning i de enkelte EF-lande.

Hertil kommer, at en harmonisering af straffebestemmelser i princippet kan vedrøre en lang række forskellige områder. Det kan dreje sig om gerningsindholdet, de subjektive betingelser for strafansvar, de generelle strafferammer, den konkrete strafudmåling, prøveløsladelsesspørgsmål og meget andet.

Til sidst skal jeg sige, og det synes jeg også er vigtigt, at strafferetten vel er et af de områder, der i særlig grad er præget af traditioner, holdninger og vurderinger, som er særegne for de enkelte lande. Derfor ville det være meget vanskeligt, hvis EF skulle kunne gribe ind i de enkelte landes kriminalpolitik. Om der vil være mulighed for et initiativ om fælles strafferammer, vil jeg ikke afvise helt, men jeg mener, at det er for tidligt at tage stilling til det.

Anvendelsen af strafferetten i de forskellige medlemsstater er et emne, som vil indgå i den debat, der ofte føres i forbindelse med unions-

[Justitsministeren]

overvejelserne, som vi står over for i de kommende år. Der vil spørgsmålet i hvert fald også kunne indgå i drøftelserne.

Lad mig sige, at selv om jeg synes, at det er prisværdigt, at Fremskridtspartiet har taget hele problemstillingen op til drøftelse, og at det er naturligt, at vi også i Folketinget diskuterer, hvordan indsatsen imod narkotikakriminalitet kan effektiviseres, så ligger der i beslutningsforslaget elementer, som betyder, at regeringen ikke kan støtte det.

Erling Christensen (S):

Som ministeren sagde, foregår der et omfattende retligt og også strafferetligt samarbejde i EF-regi. Der er nedsat en arbejdsgruppe vedrørende det retlige samarbejde, og ministeren nævnte også de tre centrale instrumenter.

Når ministeren siger, at det er for tidligt at tage stilling til en harmonisering af strafferammerne, bygger udsagnet vel også på, at EF-samarbejdet endnu ikke er nået frem til, på hvilket grundlag vi politikere måske kommer til at diskutere problemet.

Jeg vil da også gerne ligesom ministeren sætte et stort spørgsmålstejn ved, om det overhovedet er ønskeligt, at EF skulle kunne gribe ind i de enkelte landes kriminalpolitik. I EF-sprog oversat til dansk hedder det nærhedsprincippet. Som på mange andre områder bør det princip efter Socialdemokratiets mening særlig fastholdes på det i beslutningsforslaget nævnte område, men selvfølgelig også på andre områder.

I øvrigt står der ikke noget konkret i forslaget om, hvilke forskelle der er tale om mellem de enkelte lande; det kunne måske være relevant at få oplyst.

Når jeg konkluderer, at Socialdemokratiet ikke kan støtte forslaget, så overrasker det derfor ikke, men jeg vil godt over for hr. Tom Behnke kvittere for bemærkningen i forslaget om, at behandlingsdomme prioriteres højere end frihedsstraffe. Det kunne godt foranledige mig til at stille hr. Tom Behnke det spørgsmål, om han kontant vil udmønte ordene ved at tilføre Kriminalforsorgen de nødvendige midler til, at den kan opfylde målsætningen, altså at behandlingsdomme prioriteres højere end fængsel.

Hvis det også betyder, at Fremskridtspartiet er parat til at yde de ekstra penge, der vil være

nødvendige, vil jeg da konstatere, at der er sket en glædelig udvikling i Fremskridtspartiets politik. Fremskridtspartiets ordfører betegnede også under det sidste punkt på dagsordenen kommunernes økonomiske situation som vanskelig; det er heller ikke et udsagn, vi før har hørt fra Fremskridtspartiet.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti kan godt forstå intentionerne i Fremskridtspartiets forslag og kan også godt se, at det er ønskeligt, at man på længere sigt får en tilnærmelse af strafferammerne på dette område inden for landene i Det Europæiske Fællesskab, men vi kan ikke støtte selve forslaget.

For os er det klart, at når de indre grænser ophæves, åbnes der også nye og lidt skræmmende perspektiver for kriminaliteten, men det har justitsministeren netop beskrevet, og også på hvilke områder man gennem yderligere samarbejde ved hjælp af forskellige konventioner og direktiver og også med et godt resultat søger at dæmme op for det. Det mener vi er godt og rigtigt. Vi synes også, det er et godt samarbejde, der er i gang i TREVI med politistyrkerne over grænsen; bl.a. gøres en stor indsats mod narkokriminaliteten.

Men når vi kommer til selve essensen i det, nemlig at man her kunne lægge op til, at strafferammerne skulle være ens i de enkelte lande for forbrydelser, her i første omgang narkokriminalitet, så mener vi, at et lands straffelov og strafferet er præget af traditioner, holdninger og vurderinger, som kan og vel også bør være ganske forskellige, fordi landene har forskellige kulturelle holdninger og traditioner. Derfor mener vi ikke, at det er rigtigt i det Europa, vi finder os i i dag, at vi skulle harmonisere. I hvilken retning skulle man så gøre det? Hvis man tager dette område, så har Holland nogle efter vores opfattelse utrolig liberale regler, mens Grækenland har nogle utrolig restriktive. Jeg mener altså, at det er godt og rigtigt, at vi kan lægge os på det, som det enkelte land selv finder rigtigt, og alligevel lytte til hinanden. Det kan måske på lang sigt medføre, at man ad frivillighedens vej når til et niveau, som er nogenlunde det samme, og det vil være hensigtsmæssigt.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Det er ikke for at forlænge debatten, men hr. Helge Adam Møller nævnte TREVI og principperne deri og nævnte politi over grænserne. Man kunne få en fornemmelse af, at hr. Helge Adam Møller her tog forskud på en diskussion og gav positivt udtryk for at gå ind for Euro-pols Hot Pursuit, som det hedder på nudansk, altså at udenrigspolitik skulle have tilladelse til at gå over grænserne i EF-området.

Jeg vil godt have afkræftet eller bekræftet, om jeg forstod hr. Helge Adam Møller rigtigt.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det gjorde hr. Erling Christensen ikke. Jeg synes selvfølgelig, at samarbejde er utrolig vigtigt, og det kan selvfølgelig også medføre, at enheder fra andre landes politi indimellem skal arbejde på dansk grund, men det er helt klart, at de politifolk, der kommer her, er underlagt dansk politimyndighed og arbejder snævert sammen med danske politifolk, fuldstændig ligesom når vi indimellem sender danske politifolk ned og efterforske et eller andet i et andet land; det vil også ske under ledelse af det pågældende lands politistyrker.

Vi ønsker ikke, at andre landes politienheder eller politifolk skal operere på dansk grund, uden at det er under dansk lov og under dansk politis kommando. Der tror jeg nok vi er helt enige.

Svend Aage Jensby (V):

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at forslagsstillerne primært ønsker strafferammerne i narkotikalovgivningen inden for EF harmoniseret for at undgå, at man skal kunne spekulere i forskellige strafferammer. Mere enkelt sagt er det vel sådan, at man skal begå sine forbrydelser dér, hvor det er billigt.

Jeg er meget enig med forslagsstillerne i, at der er betydelige forskelle ikke alene i strafferammerne, men også i gerningsbeskrivelserne i de enkelte landes lovgivning og i strafudmålingsniveaet, og det har vi set i Retsudvalget for kort tid siden. Jeg tror, det var i august, at vi fik rapporten fra Pompidouudvalget om disse meget store forskelle, der er, og som også hr. Helge Adam Møller har nævnt – Grækenland

med en meget markant strafferamme og Holland med en efter min mening og efter mit partis mening alt for vag strafferamme. Så vi kunne egentlig godt have sympati for tankegangen, der ligger bag forslaget. Men vi mener i Venstre, ligesom andre partier har givet udtryk for, at det er meget vigtigt, at dansk strafferetspleje, dansk kriminalpolitik og dansk straffelovgivning i øvrigt i videst muligt omfang forbliver et dansk anliggende. Det hindrer ikke, som justitsministeren også har været inde på, at man i EF-regi kan have sine tanker rettet på dette og lade det indgå i overvejelserne. Det synes jeg er ganske udmærket.

Jeg tror også, hr. Tom Behnke ved, at selv om vi harmoniserede inden for EF, ville vi stadig væk have et harmoniseringsproblem, fordi vores 3 nordiske nabolande som bekendt ikke er medlem af EF og har en narkolovgivning, som er forskellig strafudmålingsmæssigt og strafferammemæssigt.

Derfor vil det fremgå af det, jeg har sagt, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan støtte forslaget. Men når det er sagt, er det meget magtpåliggende for mig at sige, at vi i Venstre lægger overordentlig stor vægt på, at Danmark ikke bliver en magnet for narkoforbrydere. Der var en debat i går om et helt andet emne, nemlig udlændingepolitikken. Lad mig i parentes sige: Jeg føler somme tider, at vi er ved at blive ligesom en magnet. Det må vi ikke blive. For kendsgerningen er, at disse forbrydelser bliver mere og mere internationaliseret; det ved ikke mindst hr. Tom Behnke. Vi ved, at de bringer død og elendighed i deres kølvand. Vi ved, at der er tale om folk, som er bedre organiseret end andre kriminelle grupperinger, vi har med at gøre her i landet, så der er al mulig grund til at have øjnene åbne for de problemer, det giver. I Venstre ønsker vi at udvide det internationale politisamarbejde i videst muligt omfang og gøre det så effektivt som muligt.

Jeg er selvfølgelig enig i de betragtninger, hr. Helge Adam Møller kom med om fremmede landes politis operationer på dansk område. Men når det er sagt, er vi varme tilhængere af en yderligere udvidelse af det internationale politisamarbejde.

Vi er også tilhængere af, at vores retsplejelovgivning herhjemme indrettes sådan, at den er up to date. Jeg tænker på forslaget om anonyme vidner, som vi vil støtte. Vi vil også støtte

[Svend Aage Jensen]

– hvad der måske kan komme på tale på et tidspunkt – en ændring af strafferammerne i straffeloven. Vi har set adskillige højesteretsdomme inden for de senere år, hvor strafferammen er udnyttet fuldt ud med de 10 års fængsel, og jeg kan levende forestille mig, at vi i fremtiden kan komme til at stå over for langt alvorligere narkoforbrydelser. Så står vi i en situation, hvor strafferammen er udnyttet, og hvor der ikke er plads til en yderligere differentiering. Derfor vil vi i Venstre, når det bliver aktuelt, kunne støtte en forhøjelse af strafferammen. Jeg minder her om, at Norge, så vidt jeg husker, har en strafferamme på 20 eller 21 år. Noget lignende vil vi i Venstre være helt med på.

Med disse bemærkninger må jeg afvise at støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Vi står her med et Fremskridtsforslag, hvor Venstres ordfører kommer med helt gratis bemærkninger om vore strafferammer i øvrigt. Det, der bringer mig på talerstolen, er, at ministeren, fornemmer jeg, på regeringens vegne af de grunde, som ministeren gav i sin tale, afviste dette forslag. Så hører vi Venstres ordfører udtrykke velvilje over for indholdet i Fremskridtspartiets forslag, som det blev fortolket af Venstres ordfører: en højere strafferamme og yderligere politisamarbejde, også gerne mere udvidet end det, den konservative ordfører nævnte om det bestående politisamarbejde. Kan vi betragte det som opposition i regeringen?

Jeg synes ikke, det er det rette tidspunkt at komme i den diskussion, og jeg synes, det er nogle gratis synspunkter, som Venstres ordfører kommer med i denne debat.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensen (V):

Nu er det jo heldigvis ikke hr. Erling Christensen, der skal bestemme, hvad Venstres ordfører skal mene om dette emne. Jeg har tilkendegivet, at jeg havde sympati for intentionerne bag Fremskridtspartiets forslag, og det forhindrer mig ikke i – efter at have afvist det – at gå ind i, at vi står over for en så organiseret kriminalitet, at vi allerede på nuværende tids-

punkt i Venstre vil markere, at vi gerne vil støtte en forhøjelse af strafferammen, når dette bliver aktuelt. Og vi støtter og har altid støttet et meget effektivt og udvidet internationalt politisamarbejde, så der er ikke noget overraskende i det.

Ebba Strange (SF):

For lige at blande mig i den sidste debat: Der står faktisk ikke en lyd i dette forslag om, at man skal hæve strafferammerne. Tværtimod står der, at Fremskridtspartiet gerne vil tilbyde behandlingsdomme i stedet for fængselsdomme. Så der sker i hvert fald en overfortolkning af forslaget, men derfor har man da selvfølgelig lov at sige, hvad man vil fra denne talerstol, hvis det ellers handler om dagsordenspunktet.

Jeg skal sige på SF's vegne, at vi ikke støtter forslaget. Der er ingen tvivl om, at folk, der handler med narke, foretager deres afvejninger, vurderer, hvor der er et marked, hvor der er efterspørgsel, hvilke omkostninger der er forbundet med at sælge på et givet marked, ligesom en hvilken som helst anden handlende og sælger gør over hele kloden. Man vurderer, hvilke omkostninger der er forbundet med at sælge denne vare til den kundekreds, der nu er på det givne sted, og til omkostningerne hører naturligvis risikoen for opdagelse og risikoen for en straf af en eller anden størrelse. Det er givet, at dette marked fungerer ligesom alle mulige andre markeder.

Når vi siger nej i SF, er det, fordi vi synes, der må være en grænse for, hvad vi skal harmonisere. Vi synes i forvejen, at man går for vidt med harmoniseringen, og foreløbig siger vi altså, at de danske strafferammer aftaler vi i det danske Folketing og ikke i EF.

Sonja Albrink (CD):

Narkoproblemet bliver stadig større og større rundt om i verden og også i Danmark. Så sent som i går kunne man læse i dagspressen, at der igen var kokainfangst i Københavns Lufthavn. En kriminalinspektør har endda udtalt, at narke åbenbart vælter igennem lufthavnen for øjeblikket. Det er ikke nye oplysninger.

Formålet med Fremskridtspartiets beslutningsforslag er efter CD's opfattelse at sende et signal ud om, at vi må se, om vores retssystem og vores strafferammer er gode nok. Det

[Sonja Albrink]

er rigtigt, at narkoforbryderne spekulerer i, hvor man slipper billigst med straffen, når man handler med narkotika.

Det, som CD ønsker at få belyst i forbindelse med udvalgsbehandlingen, er: Hvordan ligger strafferammerne i andre lande? Derfor vil jeg sige, at vi har sympati for Fremskridtspartiets forslag, men vi vil under udvalgsbehandlingen tage stilling til, hvor vi vil stille os ved sidstebehandlingen.

Vibeke Grønbæk (RV):

Det Radikale Venstre har ikke sympati for Fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om ensartede strafferammer for narkotikakriminalitet i EF.

Vi er heller ikke tilhængere af en harmonisering af strafferetten. Vi mener, at vi skal udforme vores egen retspolitik og ikke altid kigge til de andre lande og se, hvordan de udformer deres strafferet.

Der er heller ikke nogen grund til at vente, at strafferammer påvirker narkokriminalitet. Desværre, kunne man måske sige. Jeg er helt enig med justitsministeren på dette område. Der er lande, hvor man har skærpet reglerne og straffene for narkokriminalitet, men alligevel ser vi, at kriminaliteten på disse områder ikke falder.

Jeg må sige, at Det Radikale Venstre også er overrasket over, at Venstres ordfører begynder at tale om øgede strafferammer. Dette handler kun om harmoniseringen, og den er vi imod i Det Radikale Venstre.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti forstår godt intentionerne i forslaget, men jeg tror nok, at man skal gå lidt mere i dybden for at se, om det nu også er det rigtige. En harmonisering kunne jo godt betyde, at vi skulle sætte vores strafferammer ned, og jeg tror, at der måske er nogle, der gerne vil have sat dem op eller i hvert fald bibeholde dem, vi har. En harmonisering betyder jo ikke, at man rammer præcis det rigtige sted.

Jeg er helt klar over, at intentionerne selvfølgelig er, at i et Europa uden grænser er man nødt til at være ekstra påpasselig. Det må ikke kunne betale sig at blive anholdt i et bestemt land, hvor man slipper billigere. Nu kan man godt påstå, at det ikke påvirker narkohandelen, men det tror jeg alligevel det gør. Vi har da

hørt om, at hvor der er mindre straffe, dér vil man hellere hen. Men hvor meget vil det så betyde? De mest hårdkogte er nok ligeglade. Men så er der også dem, som egentlig ikke er så hårdkogte, men som gør det for vindings skyld, måske fordi de er i en nødsituation og godt kan bruge de penge, de får tilbudt. Det kan godt være, at der var nogle af dem, der holdt sig tilbage. Det vil jeg slet ikke gå ind på, for det har jeg ingen mulighed for at vurdere, men de synspunkter har man i hvert fald hørt.

Det, vi også må være klar over, er, at vi får et meget nærmere samarbejde om opklaringen inden for EF og i Norden, i og med at vi hjælper hinanden med at få optrævet organisationerne. Jeg tror, at en af vejene til at få formindsket narkokriminaliteten er at få den optrævet; vi ved jo, at den foregår meget organiseret.

Vi vil gerne være med til at se på forslaget, men vi kan ikke støtte det, som det ligger her.

Tom Behnke (FP):

Justitsministeren og de to ordførere for henholdsvis De Konservative og Venstre var inde på, at det var lidt for tidligt, at vi tog fat i det her. Men beslutningsforslaget har jo ikke nogen tidsramme, der står bare, at man skal »arbejde i retning af«, så jeg ved ikke, om man kan gøre det for tidligt.

Dette forslag har heller ikke noget at gøre med hvidvaskning af penge, optrævling af narkoringe osv., som ministeren var inde på. Lad os nu holde os til, hvad beslutningsforslaget handler om. Og det drejer sig om et langt tidligere stadium, hvor vi vil sætte ind for at undgå, at de kommende meget frie markeds kræfter, der vil blive inden for EF, får indvirkning på narkomanernes og i særdeleshed narkoens bevægelse inden for EF.

Dette forslag fjerner selvfølgelig ikke narkomanerne, men det kunne forebygge en sammenstimlen i visse lande. Allerede i dag ser vi jo, hvorledes det er i Danmark, hvor der gælder den samme lovgivning i hele landet. Narkomanerne stimler sammen dér, hvor udbudet er størst. Hvordan vil det så ikke blive i det øjeblik, hvor også strafferammerne bliver forskellige? Så bliver det bare om dels at komme derhen, hvor narkoen er, og dels dér, hvor man, hvis man skulle blive opdaget, kan slippe lidt billigere.

[Tom Behnke]

Hr. Erling Christensen konstaterede, at jeg i mit forslag har skrevet, at vi foreslår, at man i den sammenhæng sætter mere på behandlingsdomme i stedet for en egentlig fængselsstraf. Jeg er også villig til at give penge til det, det vil jeg gerne sige her, for pengene kommer jo mange fold igen. Hvis en narkoman kommer i fængsel på grund af narkokriminalitet eller berigelseskriminalitet i forbindelse med, at man skal skaffe penge til sin narko, bliver man altså ikke helbredt af at komme i fængsel.

Uanset hvor meget man lukker øjnene, foregår der handel frem og tilbage med narko i fængslerne, det ved vi jo. Vi ved også, at det er utrolig svært at gøre noget ved det, men vi ved, at det sker. I fængslet er prisen på narko langt, langt højere, end den er ude i det øvrige samfund, fordi den er så meget sværere at få ind, og fordi risikoen er meget større. Det vil sige, at hvis man bare sidder i fængsel i 14 dage til 3 uger, oparbejder man så stor en gæld, at man allerede første dag, man er ude af fængslet, er nødt til at begå ny kriminalitet for at betale sin gæld. Det vil sige, at det eneste, der sker ved at sætte narkomanerne i fængsel, er, at vi gør problemet endnu større, end det er i dag. Og så er det, jeg siger, at det ville da være bedre, at vi løser problemet, hvor det ligger, nemlig at få behandlet narkomanerne, så de ikke har behov for at begå deres kriminalitet.

Hr. Helge Adam Møller var inde på, hvor langt vi skal gå, hvor vidt vi vil lade EF bestemme, og det var flere af de andre ordførere også inde på. Vi vil ikke gå videre i harmoniseringen, end at vi vil harmonisere de strafferammer, der har relation til den grænseoverskridende kriminalitet og den kriminalitet, som har et vist omfang, og her må vi nok sige, at narkokriminaliteten er den, der falder én aller mest i øjnene, når man ser på bl.a. straffeloven.

Danmark vil efter min mening ikke specielt blive en magnet i dette spil. Det, jeg har prøvet på, er at se et års tid frem. Til den tid vil hele denne debat have en helt anden dimension, for så er det pludselig i det indre marked, at vi taler om tingene. Det er det, jeg har prøvet på at tage lidt forskud på, men jeg kan forstå, at ministeren mener, at det er alt, alt for tidligt. Det har regeringen også ment på en række andre områder, og vi ser i dag, hvorledes hele erhvervslivet klynker og klager sig, fordi vi ikke har været ude i tide.

Vi kan også senere åbne en diskussion om vores egne strafferammer. Hvis dette beslutningsforslag skulle blive vedtaget, kan vi jo senere diskutere, hvad det er, vi vil, og hvad det er, vi vil have ministeren til at forhandle om: Hvor skal grænserne gå, og hvad er det, der skal være lovligt, hvad skal være ulovligt, og hvordan skal strafferammerne være? Men jeg mener godt, uanset om dette bliver vedtaget eller ej, at vi til enhver tid kan tage diskussionen op om, hvorvidt strafferammerne er rimelige eller ej. Selvfølgelig skal vi da det. Hvis der er politikere her, der mener, at det er forkert skruet sammen i dag, så lad os tage debatten. Jeg er også sikker på, at der er et par områder inden for narkokriminaliteten og straffelovgivningen, hvor vi har behov for at få ændret nogle ting og nogle opfattelser.

Så skulle jeg vist have svaret på alle ordførernes indlæg. Afslutningsvis vil jeg blot sige til fru Inger Stilling Pedersen, der gerne vil have lov til at gå lidt mere i dybden med dette: Lad os gøre det i udvalget, det er netop det, vi har vores udmærkede udvalg til, at når vi har haft denne indledende debat om tingene, kan vi tale videre om det. Lad os ikke snakke os længere fra hinanden end højst nødvendigt, men blive enige om det, vi kan blive enige om, og der er, så vidt jeg kunne høre i dag, nogle områder, hvor vi godt kan blive enige.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Med risiko for at forlænge debatten et par minutter vil jeg dog ikke tilbageholde en glæde over, at Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behnke, lader sin erfaring positivt bearbejdet komme til udtryk her fra Folketingets talerstol.

Når hr. Tom Behnke siger, at hvis man sætter folk i fængsel, gør man problemerne endnu større, er jeg fuldstændig enig. Jeg vil også gerne kvittere for hr. Tom Behnkes svar på mit spørgsmål om kriminalforsorgen. Han sagde, at han var villig til om fornødent at give penge også til behandling.

Så vil jeg også gerne kvittere for, at det, dette forslag handler om, er harmoniseringen. Det var ikke spørgsmålet om narkotikaforbrydelser, vi skulle forholde os til. Det var ikke et spørgsmål om straf, og hvor man slipper billigst. I Østen har man dødsstraf for sådan noget, og man eksekverer dødsstraffene rigtig mange gange, men det hjælper altså ikke.

[Erling Christensen]

Derfor vil jeg igen sige, at jeg glæder mig over det, hvis det er Fremskridtspartiets retspolitiske holdning, som hr. Tom Behnke har givet udtryk for her. Så tror jeg, at mange ting vil blive lettere fremover.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for indfrielse af en statsgaranti på 547 mio. kr. for en række almennyttige boligselskabers ubebyggede grunde.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 22/11 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil gerne indlede med at slå fast, at de nuværende regeringspartier var stærke modstandere af garantiordningen i 1982, da det første aktstykke blev tiltrådt af Folketingets Finansudvalg. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg stadig væk mener, at det var en forkert beslutning, Folketinget traf.

Uanset modstanden fra flere af Folketingets partier blev garantiordningen imidlertid etableret. Og firkløverregeringen fandt ikke, at man kunne komme uden om dette arvegods fra den tidligere socialdemokratiske regering, og følte sig forpligtet til at gennemføre det andet aktstykke, som var en mere teknisk opfølgning af det første. Vi må nu tage konsekvensen: Ga-

rantiforpligtelserne for de pågældende boligselskabers grunde skal indfries nu. Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at der ikke er tvivl om statens juridiske forpligtelser til at indfri garantien den 31. december 1991.

Om selve garantiordningens udformning, herunder den vurdering, som blev lagt til grund for ordningen, vil jeg gerne fremhæve, at vurderingsprincipperne fremgik af aktstykket fra 1982, ligesom det fremgik såvel af aktstykket som af besvarelsen af spørgsmålet fra Finansudvalget dengang, at anvendelsen af disse vurderingsprincipper indebar betydelig risiko for et stort tab for staten, når garantien til sin tid skulle indfries.

På tilsvarende måde fremgik det af aktstykket, at den vurdering, som blev lagt til grund for garantiordningen, adskilte sig væsentligt fra 17. alm. vurdering, som var den seneste offentlige vurdering forud for aktstykket. Disse forhold har stået klart også for Folketinget, da aktstykket blev tiltrådt i sin tid.

Der er heller ikke i aktstykket blevet lagt skjul på, at det må påpeges, at op mod halvdelen af det samlede grundareal næppe vil kunne bebygges med almennyttigt byggeri. Jeg kan i forbindelse hermed oplyse, at af det samlede areal på 2,8 mio. m², som blev omfattet af garantiordningen, er frasolgt ca. 1,2 mio. m², det vil sige knap halvdelen.

At statens garantiforpligtelser ikke herved er blevet formindsket i særlig stort omfang, skyldes imidlertid, at de salgspriser, som har kunnet opnås, har været så lave, at de ikke har kunnet opveje de ventetidsomkostninger, som lånene er blevet forøget med i garantiperioden.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at præcisere, at det beløb, som staten er forpligtet til at udbetale den 31. december 1991, omfatter den værdi, som blev fastsat for grundene ved garantiordningens etablering i 1991 inklusive de i perioden påløbne ventetidsomkostninger og eksklusiv de i perioden opnåede salgssummer.

En af årsagerne til, at grundene ikke i større omfang er blevet bebygget, skal ganske givet også søges i den omstændighed, at kommunerne – sådan som garantiordningen blev udformet efter den socialdemokratiske regerings beslutning – ikke har haft nogen særlig tilskyndelse til at få arealerne bebygget hurtigst muligt.